

VAHVA KOER

Lev Tolstoi

I

Tuletõrjujad olid õpetanud suure tugeva koera nii targaks, et ta oskas päästa sülelapsi põlevaist majadest. Ta haaras neil ettevaatlikult riideist kinni ja kandis nad tulest välja.

Ühel päeval puhkes jällegi tulekahju. Kui tuletõrjujad kohale jõudsid, oli suur maja juba üleni leekides. Keegi naine nuttis rahva hulgas ja karjus südantlõhestavalt, et ta aastane laps on põlevas majas, teisel korrusel. Ta tahtis ise joosta last päästma, kuid naabrid hoidsid teda vägisi kinni, sest trepikoda oli võtnud juba tuld.

Et muud võimalust lapse päästmiseks enam polnud, saatsid tuletõrjujad koera majja. Kiiresti nagu välk tormas vahva loom läbi leekide ja suitsu trepist üles. Hinge kinni pidades jäid kõik ootama ta tagasitulekut.

II

Võis olla möödunud vaevalt paar minutit, kui ta ilmuski jälle nähtavale, laps hammaste vahel. Väetike

oli suurest kuumusest ja lämmatavast suitsust kaotanud küll meelemärguse, kuid muidu oli ta täiesti terve. Ema haaras lapse oma sülle.

Vaevalt vabanes koer oma koormast, kui ta juba tormas kõikide imestuseks teist korda põlevasse majja. Tuletõrjujate teades ei võinud seal olla enam ühtki elavat hinge, sellepärast hüüdsid nad teda tagasi. Kuid asjata.

Järgnes jälle mitu minutit põnevat ootamist. Koera aga ei tulnud. Äkki nähti teda ühel teise korruse aknal. Küllap ta vist ei pääsenud enam trepist alla. Tugeva veejoaga purustasid tuletõrjujad aknaruudud ja tõmbasid kiiresti pingule hüppelina. Osavasti hüppas koer linale. Suus ta aga kandis haledasti näuguvat kassipoega. Nii päästis vahva koer sel päeval surmast kaks elu.